

BÁCSI ISTVÁN

Játék

Mi is felszállunk. Tavasz van, de ez most olyan értelmetlen. A kórházudvar egy ősfás park, már levelesek a fák. A levegő illata sejtig hatoló tavaszi édesség, az, ami máskor úgy megrészegít. A hatalmas parkban szétszórta vannak az épületek. Ezért alakították át ezt a kisáruszállító autót személyszállításra. A raktér két szélén egy-egy hosszú pad, hátunkat a fülke oldalának vethetjük. Az utolsó előtti hely jut nekünk. Még felnyomakodik egy telt idomú nővér, beljebb paszíroz. Combja az egyémnek szorul, köpenye sarka számárfüles. A padokon a nagyobb gyerekek egyedül ülnek, a kicsik a nővérek ölében. Szülő nincs itt rajtam kívül. Még nem indulunk, várunk valamire. A fiam a bal combomon ül és befészkel magát. Szemben vékony, fiatal nővér, ölében egy kisfiú sírdogál. Lassan megnyugszik, még szipog, úgy kapaszkodik a nővérbé. Éppen akkora, mint az én fiam. A fiúcska minket kezd nézni. Szőke angyalfürtjei vannak és kék a szeme. Gyönyörű gyerek. Mint az én fiam. Majdnem. Lehetnének testvérek. Lenne a fiamnak testvére! Milyen boldog család lennénk! Az én csodálatos fiam és az angyalka fiam! A feleségem is örülné... Zavar tör rám, árulásnak érzem ezt a képet.

– Nincsenek szülei – simogatja meg a fiatal nővér az angyalfürtöket. – Még az igazi nevét sem tudjuk. Attilának nevezték el a szülészetén, mert Attila-napon született. Az anyja elszökött, otthagya. Azóta az osztályok egymásnak adják. Nálunk három hónapja van. Sokat sír szegényke.

– Apa, pacsizz! – bújik ki a hónom alól a fiam.

Néz rám azzal a huncut nézésével, amivel szemben én esélytelen vagyok nemet mondani. Én is nézem az én fiamat, és előrenyújtva elétoom a tenyerem. Belecsap, késve rántom el. Nevet. Újra és újra belecsap, majd váltunk. Az angyalka feszülten figyel. Én persze ügyetlen vagyok, és újra a fiam jön. Percek telnek el így egy pillanat alatt. Elég lesz a játék, a fiam hozzám bújik, és újra befészkel magát. Hüvelykujját a szájába dugja, álmos. A fiúcska nem veszi le rólunk a szemét. Ismét szemügyre veszem. Tekintetünk hosszú időre összekapcsolódik. A szeme végtelen kétség. Mintha egy tavaszi mezőn feküdnék hanyatt, és beleszédülnék az ég kékjébe. De hullámozni kezd velem a rét, az az ég olyan szo-

morú. Én kapom el a tekintetem. Égő fájdalmat érzek. Gondolataim lüktetnek, zavarodottan bámulok magam elé. Fiam mélyen, egyenletesen piheg a karom alá bújva. Már alszik. A kisfiú szemben izegni kezd. Gyorsan lesiklik a nővér öléből, és felmászik az én ölembe. Mintha mindig is ott lakott volna, elhelyezkedik a másik lábamon. Fejét a hónom alá dugja, és szorosán belém kapaszkodik. A nővér hívogatja, megfogja a karját, és gyengéden próbálja lefejtetni rólam. Attila még jobban szorít.

– Ha az apukát nem zavarja... – adja fel a nővér.

Tanácsztalanul nézek a nővérré, majd a gyerekre. Ráengedem a karom, és magamhoz ölelem, éppúgy, mint a fiamat. De félkarú is lehetnék azon az oldalon, mert úgy kapaszkodik belém, hogy földrengés sem rázhatná le. Egyre mélyebben lélegzik. Hamarosan elalszik. Ritkulnak a hüppögések, végül teljesen megnyugszik. Az angyalfürtök között látom az arcát. Ez a megnyugvás lehet az a béke, amit a templomok freskói ábrázolnak. Már mélyen alszik, de karjai változatlanul szorítanak.

Még állunk vagy negyedórát, mire elindulunk. Meglepően hosszú ideig zötykölődik az autó. A fiaim békésen alszanak. Az én fiam kis karjai gyengén ölelnek át. Inkább csak elhelyezte őket rajtam, tudja álmában is, hogy el nem engedem. Mintha az acélparkó szorítása is enyhülne a másik oldalon. Az autó megáll.

Már mindenki leszállt, aki erre az osztályra jött. Attila még mindig alszik. A nővér óvatosan megpróbálja átvenni, hátha nem ébred fel a kicsi. Az érintésre az acélparkó ismét rám zárul. Már ketten próbálják lebontani rólam. Én is segítenék, magyarázom Attilának, hogy megérkezett, itt kell leszállnia. Nagyon idétlennek érzem magam, szeretnék máshol lenni. Attila visít, rángatják. Ahogy letépi rólam, hideg fut végig izzadt oldalamon. A gyerek kiabál, vissza akar jönni. Végül becsukódik az ajtó, elindulunk. Már csak a fejemből hallok azt a sikítást, ami mindent széthasít.

Fiam álmosan felül, és körülnéz. Aztán visszabújik hozzám, és egy percig még próbál elaludni. Újra felül.

– Pacsizzunk! – ragyog fel.

Lassan előrenyújtom a tenyerem, az én fiam belecsap kétszer. Én csak tartom a tenyerem, a fiam kérdően néz rám. Egy medence aljáról látom az arcát, és a hangok is messziről jönnek. – Pacsizzál, apa! – szólít fel újra. Mélyet sóhajtok, és a felszínre indulok. Most már jobban látom a fiam arcát. Megpróbálom elrántani a tenyerem, de megint elkések. Nevet.